

Liefde in Lake Paradise

Manuela Inusa bij Boekery:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Mooie jaren in de aardbeientuin

Waar de walnootbomen groeien

De zussen van de bosbessenboerderij

De Lake Paradise-serie:

Het huis in Lake Paradise

Liefde in Lake Paradise

Manuela Inusa

Liefde in Lake Paradise

Deel 2 van de *Lake Paradise*-serie

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-225-9961-7

ISBN 978-94-023-2183-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1305-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lake Paradise – Wo Herzen sich begegnen*

Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers

Omslagontwerp: Punchdesign | Johannes Wiebel

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

Copyright © 2023 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Sibah,
mijn zielsverwant

1

Het was een zonnige lenteochtend in Lake Paradise, Nebraska, een stadje met vierduizend inwoners waar in de wijde omtrek niets anders te vinden was dan maïsvelden. Op het plein midden in de stad bloeiden al de eerste krokussen en tulpen, sleutelbloemen en narcissen, hyacinten en viooltjes. Het gazon was royaal en groen. Zo nu en dan huppelde er een klein konijntje langs en de geur van een nieuw begin hing in de lucht. Als je naar het meer reed, zag je al de eerste eendenkuikentjes van het jaar naast hun moeder op het gladde wateroppervlak zwemmen. Toeristen en inwoners van de stad genoten van de steeds warmere zonnestralen tijdens hun wandelingen en het goede humeur dat de lente met zich meebracht.

Net als elke ochtend om acht uur zaten ook die woensdagochtend drie oudere dames in het enige café in de stad, het Paradise Café, te roddelen over het laatste nieuws. De drie waren verre van gemene roddelanties die de andere inwoners van de stad te kijk wilden zetten, maar waren gewoon graag op de hoogte van wat er gebeurde in hun stad, en vertelden dat vervolgens tegen iedereen die wilde luisteren.

‘Wat mag het zijn vandaag?’ vroeg Nolan, de eigenaar van het café, met zijn altijd opperbste humeur. Hij droeg een geel overhemd en een groen-geel gestreept strikje, geheel in stijl met het weer. Blijkbaar was het een nieuw fashionstatement, want tegenwoordig zag je hem nergens meer zonder strikje.

‘Ik had graag een caffè latte en een marmermuffin, alsjeblieft,’ zei Murielle, die net haar vijfjarige kleindochter naar de kinder-

opvang had gebracht en later die dag nog een paar uur in de plaatselijke bibliotheek zou gaan werken. Hoewel ze de pensioenleeftijd al was gepasseerd, was thuiszitten niets voor haar. Ze moest altijd iets te doen hebben.

‘Ik neem een vanillemacchiato en een kersenmuffin,’ zei Sadie, die als jongste van de drie nog een fulltimebaan had. Ze was de eigenaresse van Ice Cream Paradise, waar ze niet alleen heerlijk ijs aanbood, maar ook milkshakes. Ze opende haar ijssalon altijd pas om tien uur, waardoor ze ’s ochtends gelukkig genoeg tijd had om koffie te drinken met haar vriendinnen en op de hoogte te worden gebracht van de laatste nieuwtjes over de inwoners en gebeurtenissen in Lake Paradise.

‘En ik zou graag iets lenteachtigs lusten bij mijn koffie verkeerd,’ zei Delores, de oudste van de drie en ook de meest terughoudende. Ze was al jaren gepensioneerd en blij dat ze nog mee kon in het leven. En George, haar schat van een man, moedigde haar elke ochtend aan naar het café te gaan om haar vriendinnen te zien, omdat hij wist hoeveel dat voor haar betekende. De rest van de dag brachten ze vervolgens samen door.

‘Ik heb een citroenmuffin met maanzaad en een mooie gele bloem van glazuur,’ stelde Nolan voor.

‘Ja, graag.’

‘Klinkt goed, Nolan. Laat die marmermuffin maar zitten, ik wil er ook zo een,’ zei Murielle, die zich had bedacht.

Nolan corrigeerde de bestelling op zijn schrijfblokje en keek Sadie vragend aan.

‘Ik blijf bij mijn kersenmuffin, bedankt. Vandaag is het woensdag, op woensdag eet ik altijd een kersenmuffin.’

Interessant, dacht Nolan. Dat was hem nog helemaal niet opgevallen. Hij nam zich voor erop te letten. Hij vond het namelijk belangrijk voor zijn gasten klaar te staan en in de tweeënhalve jaar dat hij het café runde, dacht hij de meeste beter te hebben leren

kennen dan een café-eigenaar in de grote stad ooit had kunnen doen. Sommige klanten waren een open boek en alles wat hij zelf niet te horen kreeg, vertelden anderen hem. In Lake Paradise was geen enkel geheim veilig, of in elk geval bijna geen geheim. En toch was hij dol op deze plek. Toen hij drie jaar geleden in de zomer hier was om zijn zieke oudtante Alma te bezoeken, die hier zelf ook nog maar een jaar woonde, was hij meteen verliefd geworden op het stadje en had hij besloten hier te blijven. Want wie eenmaal in Lake Paradise was, wilde er niet meer weg. Dat was een feit, net als dat de tulpen en narcissen in het voorjaar begonnen te bloeien op het plein. En je kon en moest je er ook helemaal niet tegen verzetten, want Lake Paradise was met haar eindeloze maïsvelden, het schilderachtige meer, de feesten en parades nu eenmaal de mooiste stad in Nebraska, en volgens vele inwoners zelfs in een veel wijdere omtrek.

2

Toen de deur openging, keek Savannah over haar leesbril op van haar papieren. Met een glimlach begroette ze de nieuwe gasten die zojuist haar hotel binnen waren gelopen.

‘Hallo. U bent vast de familie Hoover.’

‘Klopt,’ antwoordde de jonge moeder, die enigszins gestrest op haar overkwam. Ze had een klein meisje aan de hand en een baby op de arm. Haar man volgde haar met een hoop koffers en tassen. Zo te zien was hij behoorlijk buiten adem. Zijn gezicht was rood aangelopen.

‘Welkom in de Paradise Inn!’ zei Savannah en ze liep vlug om de balie heen om wat van de bagage over te nemen.

‘Bedankt,’ zeiden de twee tegelijk. Meneer Hoover gaf Savannah een koffer en mevrouw Hoover gaf haar haar rugzak, die ze aan één hengel over haar schouder had hangen. Vervolgens zette de vrouw de baby op de incheckbalie, wat menige andere hoteleigenaar niet had kunnen waarderen, maar Savannah vond het niet erg. Integendeel. Ze was dol op kinderen en kon nauwelijks wachten ze op een dag zelf te hebben. Ze vond het altijd leuk als er kinderen in de buurt waren.

‘Wat ben jij een schatje,’ zei ze nadat ze de bagage naast de balie had neergezet en weer achter de balie was gaan staan. ‘Hoe heet jij?’ Ze keek de baby aan alsof hij antwoord kon geven, maar dat nam zijn moeder graag van hem over.

‘Dit is Luther en dat is Marjorie,’ antwoordde mevrouw Hoover trots.

Luther en Marjorie? Vanbinnen kromp Savannah ineen. Ze

snapte niet hoe mensen hun kinderen dergelijke ouderwetse namen konden geven. Waarschijnlijk waren de kinderen naar grootouders vernoemd, wat Savannah haar kinderen absoluut niet aan wilde doen. Haar opa en oma aan haar moeders kant heetten namelijk Herbert en Gertrude en waren van Duitse afkomst. Zoals zo veel inwoners van Lake Paradise had Savannah een Duitse achtergrond, ook al was ze zelf nog nooit in Duitsland geweest, of überhaupt in het buitenland. Als dochter van de predikant was ze bijna nooit ergens naartoe gegaan met haar ouders, omdat haar vader natuurlijk op zondag de mis moest leiden. Toen ze tweeëntwintig was, was ze getrouwd en had ze gehoopt dat ze de wereld zou kunnen gaan zien. Ze had gedroomd over exotische vakanties en leuke uitstapjes met haar geliefde, maar zoals bij zo veel dingen in het leven, was ook dat vies tegengevallen.

Inmiddels maakte haar dat niet meer uit. Ze runde haar kleine pension in Lake Paradise en had reizigers uit bijna alle vijftig Amerikaanse staten onder haar dak gehad, en zelfs enkele uit verre landen. Van haar gasten kreeg ze vaak de mooiste verhalen te horen over hun thuis, roadtrips die ze maakten en over de plekken waar ze hierna heen wilden. Dat bracht Savannahs reislust enigszins tot bedaren en soms voelde het zelfs alsof ze erbij was geweest. Ze was dankbaar voor elk verhaal dat ze te horen kreeg.

Sommige gasten hielden er niet van iets over zichzelf te vertellen en ook dat was oké. Savannah voelde meteen aan dat dit ook voor de familie Hoover gold, dus stelde ze geen onnodige vragen, maar probeerde ze hun een plek van rust en herstel te bieden.

‘Je ziet eruit als een prinsesje in je mooie roze jurk,’ zei ze tegen de kleine Marjorie, die niet ouder kon zijn dan vier jaar. Vervolgens vroeg ze mevrouw Hoover om haar paspoort en creditcard.

‘Momentje,’ antwoordde ze en ze probeerde alles uit haar handtas te halen terwijl ze ook nog de baby vasthield, zodat die niet van de balie af viel. Haar man had zich met een diepe zucht in een van de fauteuils laten vallen en depte zijn voorhoofd met een zakdoek.

Savannah tikte de gebruikelijke gegevens in haar laptop in en keek weer op. ‘Bedankt, mevrouw Hoover. Uw kamer is op de begane grond, nummer drie.’ Ze wees naar de gang achter de fauteuils. ‘Op uw verzoek heb ik een ledikantje op de kamer gezet. Als u wilt, bieden we vanaf vijf uur avondeten aan, maar er zijn ook enkele goede restaurants in het stadscentrum. Bent u al eens in Lake Paradise geweest?’

Mevrouw Hoover schudde haar hoofd en probeerde de kleine Luther te sussen, die begon te jengelen. Uiteindelijk tilde ze hem van de balie en zette hem bij zijn vader op schoot, waarna ze weer terug naar Savannah liep. ‘Nee, dit is de eerste keer. Mijn man wilde graag een rondreis maken door het middenwesten van de vs, en dat met twee kleine kinderen!’ De vrouw zag er niet al te enthousiast uit.

Savannah ging er niet op in. Het was niet aan haar om erover te oordelen. ‘Ik wens u een prettig verblijf. In Lake Paradise is veel te zien en te doen voor de kinderen. Het meer is nog wat te koud om in te zwemmen, maar aan de zuidelijke kant bevindt zich een grote speeltuin en de boemeltrein vinden ze vast ook leuk.’

‘Ja, bedankt. Mogen we nu naar onze kamer? Het is tijd voor Luthers middagdutje.’

‘Maar natuurlijk. Loopt u maar mee.’

Savannah pakte de sleutel van de haak, pakte zo veel bagage als ze kon dragen en liep voor het gezin uit.

Tien minuten later waren de Hoovers aan het uitrusten in hun kamer en stond Savannah weer aan de ontvangstbalie. Ze schonk

een glas zelfgemaakte limonade voor zichzelf in en keek uit het grote raam vanuit waar je rechtstreeks uitzicht had op het meer. Ze was dol op deze plek en had geen mooiere kunnen bedenken voor haar kleine hotel.

De Paradise Inn was het enige hotel in de stad en toen Savannah zes en een half jaar geleden had gehoord dat het te koop stond omdat de vorige eigenaren, de Mastersons, naar Florida wilden verhuizen om daar te genieten van hun pensioen, had ze meteen een bod uitgebracht. De erfenis van haar grootouders van haar vaders kant had enorm geholpen, de rest had ze van de bank kunnen lenen. In een half jaar had ze het oude pension met bloed, zweet en tranen verbouwd tot een modern maar knus hotel en dat was de moeite waard geweest. En dat was zacht uitgedrukt. De Paradise Inn was een oase aan geborgenheid geworden en in de afgelopen zes jaar hadden ontelbare gasten gezegd dat ze het prachtig vonden en nog eens terug zouden komen.

Savannahs telefoon ging. Het was Helena, haar beste vriendin sinds de basisschool. Helena was na de middelbare school gaan studeren in St. Louis, had daar haar grote liefde Parker ontmoet en was met hem in Kansas City gaan wonen, waar hij vandaan kwam. Ze hadden twee betoverende kinderen, een meisje, Leslie, en een jongen, Matthew (dat vond Savannah mooie namen). Samen waren ze een gelukkig gezinnetje van vier. Helaas zag Savannah haar vriendin nog zelden, omdat Helena maar eens in de paar jaar naar Lake Paradise kwam om haar familie te bezoeken. En Savannah kon vanwege het hotel ook niet met regelmaat afreizen naar Kansas City, aangezien dat toch vier uur rijden verderop lag. Sinds de opening was ze er twee keer geweest, ook al nam ze zich telkens weer voor vaker te gaan. Zo was het leven nu eenmaal. Haar man Gene vond het maar niets als ze alleen wegging, vooral met overnachting, en de Paradise Inn kon ook niet lang zonder haar. Het had lang geduurd voordat

ze een betrokken en betrouwbare medewerker had kunnen vinden aan wie ze het hotel met een gerust hart kon toevertrouwen. Maar uiteindelijk had het lot haar Miles gestuurd. Miles kwam uit Lake Paradise, was zesendertig jaar en getrouwd, waardoor ook de jaloeze Gene het met hem had kunnen vinden. Miles was de zoon van Moesha, de bloemist in het centrum, en was afgestudeerd aan de hotelschool in Omaha. Aangezien hij een vrouw en kinderen had, paste Savannah zijn werkuren daarop aan. Meestal nam Miles de avonddienst van negen uur 's avonds tot zes uur 's ochtends, zodat hij 's middags voor zijn drie dochters kon zorgen terwijl zijn vrouw Sonya bij de kindernoodopvang in Hamilton werkte. Savannah had hem al vaak genoeg gevraagd of de paar uur slaap die hij kon pakken als de kinderen op school en op de kinderopvang waren wel genoeg waren, maar hij drukte haar altijd op het hart dat hij het niet erg vond zolang hij goed voor zijn gezin kon zorgen. Savannah kreeg altijd een warm gevoel vanbinnen als hij zoiets zei, en tegelijkertijd stemde het haar verdrietig. De jaren leken aan haar voorbij te gaan zonder dat ze uitzicht had op een eigen gezin. Ze was immers al tweeëndertig en de klok begon te tikken. Begreep Gene dat ook maar.

Savannah nam haar telefoon op. 'Helena, wat leuk dat je belt.' Terwijl ze in de deuropening ging staan, woei haar een lentebries tegemoet en vielen de zonnestralen op haar gezicht. Ze sloot even haar ogen.

'Hé, Savannah, hoe gaat het met je? Ik heb een kwartiertje tijd en ik dacht, ik bel je even.'

Ze opende haar ogen weer en glimlachte. 'Lief van je. Hier gaat het goed, en met jou?'

'Gestrest, zoals altijd. Parker is op zakenreis in Wichita, Leslie is bij de scouting en Mattie bij voetbal.'

'En waar ben jij?'

'Ik sta langs de lijn en juich mijn zoon toe. Een van de andere

moeders wilde zojuist weer uitgebreid over haar recepten vertellen die ze heeft uitgeprobeerd. Alsof ik tijd heb om urenlang in de keuken te staan om een braadstuk met kastanjesaus of een soufflé met zelf ingekookte frambozencompote te maken!’

Savannah hoorde Helena bijna door de telefoon heen met haar ogen rollen en moest lachen. ‘Aha, dus ik ben je reddingsboei?’

‘Nee, nee, je bent de enige die me niet helemaal gek maakt en ik mis je heel erg.’

‘Ik mis jou ook. Wanneer kom je weer naar Lake Paradise?’

‘Dat vraagt mijn moeder ook altijd en het is inderdaad alweer een tijd geleden. Met kerst, denk ik. Maar ik kan nu eenmaal niet zo gemakkelijk naar huis komen, ik – Hup, Mattie, schiet hem erin!’ hoorde Savannah haar vriendin plotseling roepen en ze hield de telefoon snel wat verder van haar oor.

‘En? Heeft hij gescoord?’ vroeg ze even later.

‘Nee, helaas. Op de paal.’

‘Jammer.’

‘Ja. Maar goed, waar waren we? O ja. Lake Paradise. Ik kom zodra ik kan, goed?’

‘Oké. Ik wilde ook iets anders voorstellen. Als Parker een keer niet op zakenreis is en jij het op de een of andere manier kunt regelen, zouden we een keer samen een weekendje weg kunnen gaan. Naar een spa of zo. Wat zou je daarvan vinden?’

‘O, dat klinkt heerlijk. Maar ik ben bang dat dat de komende vijf tot tien jaar niet kan. Ze overleven het hier nog geen dag zonder mij.’

Savannah voelde meteen de teleurstelling opborrelen. Het zou zo leuk zijn eens met haar vriendin weg te gaan.

‘Het was maar een idee...’ Ze keek hoe twee eenden naast elkaar over het pad langs het meer wandelden, zoals ze elke dag deden.

‘Zou Gene dat wel goedvinden?’ vroeg Helena wantrouwend.

‘Hij zou wel moeten,’ antwoordde Savannah, al wist ze dat haar vriendin gelijk had. Het was een dom idee.

‘We doen dit echt een keer, goed?’ Helena klonk opgewekt. ‘En tot die tijd probeer ik vaker naar Lake Paradise te komen. Ik laat het je weten als ik meer weet, oké?’

‘Oké.’

‘De wedstrijd is afgelopen, dus ik moet helaas ophangen. We spreken elkaar nog, goed?’

‘Uiteraard.’ Savannah glimlachte en drukte op het rode hoorntje. Ze genoot weer van de stilte van het meer.

3

Iets voor negenen kwam Miles binnen en kon Savannah naar huis. Ze informeerde hem over de nieuwe gasten en zei zoals bijna elke avond dat hij haar altijd kon bereiken, mochten er problemen zijn. Miles glimlachte zoals altijd en nam het haar niet kwalijk. Ze was gewoon bezorgd, dat betekende niet dat ze hem niet vertrouwde. Het hotel betekende nu eenmaal veel voor Savannah, dus wilde ze zeker weten dat alles op rolletjes liep.

‘Tot morgen!’ riep ze nog naar Miles toen ze al bijna de deur uit was.

‘Fijne avond en probeer wat te ontspannen!’

Ja, dat zou ze proberen, ook al was dat niet zo gemakkelijk. Ook al had ze maar een klein hotel met slechts tien kamers, ze maakte zich er voortdurend zorgen om. Dat een gast zijn sleutel zou verliezen en de kamer niet meer in zou kunnen, dat er geen warm water meer uit de douche zou komen, dat er iemand ziek zou worden en er een dokter gehaald moest worden. Dat haar kok Alice weer eens zou vergeten het fornuis uit te zetten en de keuken af zou branden (dat was twee keer al bijna gebeurd). Of dat er iets anders zou gebeuren en ze er niet zou zijn om in te grijpen omdat ze thuis in haar bed lag te slapen.

Het liefst was Savannah permanent in de Inn gebleven, maar zelfs zij zag in dat dat een gelukkig huwelijk in de weg stond. Hoewel... de laatste tijd betwijfelde ze of het Gene überhaupt iets kon schelen.

Ze fietste naar het stadscentrum en zette haar fiets bij Ho-wies supermarkt in het fietsenrek, aan de westelijke zijde van het

centrale plein, naast het maïsmuseum. Aan de overkant, aan de oostzijde van het plein, bevond zich nog een supermarkt, onder leiding van Rupert, maar die sloot al om acht uur zijn deuren. Howie was open tot tien, waar Savannah regelmatig blij mee was, want als ze Gene vroeg de boodschappen te doen, lag er alleen bier en salami in de koelkast. Ze pakte een winkelmandje en legde daar eieren, kaas, een paar bananen, tomaten, een krop sla, tostibrood, een pot pindakaas en een zak van Genes lievelingschips in. Aan de kassa vroeg Ashleigh of ze alles had kunnen vinden en ze knikte.

‘Ja, bedankt.’

‘Je ziet er moe uit,’ zei de mooie, jonge kassière, de regerende maïsprinses, die er verre van vermoeid uitzag. Integendeel, haar wangen hadden een mooie blos, haar bruine boblijn glansde en haar warme donkere ogen straalden.

‘Ik ben ook moe,’ zei Savannah met een klein glimlachje.

‘Je moet minder werken.’

‘Klopt.’

Ashleigh knikte en noemde het te betalen bedrag. Vervolgens verontschuldigde ze zich voor het feit dat de jongen die normaal gesproken de boodschappen inpakte al naar huis was.

‘Dat is geen probleem,’ antwoordde Savannah. Ze haalde twee katoenen tasjes uit haar handtas en pakte de boodschappen zelf in.

Daarna ging ze naar huis.

‘Heb je ook bier gehaald?’ vroeg Gene zodra ze binnenkwam met de twee boodschappentassen, in plaats van haar te begroeten. Hij kwam naar haar toe, maar in plaats van een tas van haar over te nemen, keek hij er alleen in en trok een teleurgesteld gezicht.

‘Nee, ik was vandaag met de fiets, dan kan ik niet zoveel meenemen.’

‘Geweldig, dan moet ik zelf nog een keer op en neer.’

‘Is er dan geen bier meer in huis? Vanochtend stonden er nog twee blikken in de koelkast.’

Gene keek haar aan alsof ze onzin uitkraamde. ‘Die zijn al op.’

‘O. Dan moet je inderdaad nog eens op en neer.’

Hij zuchtte, maar maakte geen aanstalten om te vertrekken. In plaats daarvan keek hij toe hoe ze de boodschappen opruimde.

‘Hoe was je dag?’ vroeg ze in de hoop dat ze een fatsoenlijk gesprek kon starten.

Gene haalde zijn schouders op. Hij rook een beetje muf, wat betekende dat hij weer eens niet had gedoucht. Zijn haar zag er vettig uit en hij had een grote ketchupvlek op zijn t-shirt. ‘Zelfde als altijd,’ zei hij.

Zoals altijd. Dat betekende dat hij maar halfhartig naar werk had gezocht en de rest van de dag voor de televisie had gehangen. Misschien ook wel in de Paradise Tavern, waar hij graag met zijn vrienden American football of honkbal keek of gewoon het ene na het andere pilsje achterovergoot.

Savannah wachtte even af, maar hij zei niets. Niet: ‘Hoe was jouw dag?’ of ‘Ik heb je gemist’. Zelfs geen ‘Fijn dat je er bent’. Natuurlijk niet. Het leek een eeuwigheid geleden dat Gene iets dergelijks had gezegd.

‘Wil je niet weten hoe mijn dag was?’ waagde Savannah te vragen, hoewel ze al vermoedde dat dat geen goed idee was.

Gene keek haar lichtelijk geïrriteerd aan. ‘En hoe was jouw dag?’ vroeg hij toen.

Ze probeerde de ondertoon waarmee hij het zei en de uitdrukking op zijn gezicht te negeren. ‘Ik heb een fijne dag gehad. Ik heb nieuwe gasten uit Mississippi en uit Texas mogen verwelkomen. Er waren ook een paar heel schattige kinderen bij.’

Gene zuchtte. ‘Ga je hier nu weer over beginnen?’

‘Waarover?’

‘Dat weet je best.’

‘Bedoel je kinderen?’ Ze stopte een pluk van haar bruine haren achter haar oor die tijdens het opruimen van de boodschappen in haar gezicht was gevallen.

‘Yep!’

‘Ik vertelde alleen maar over mijn gasten.’ Savannah zuchtte nu ook, maar dan vanbinnen. ‘Maar nu we het er toch over hebben: ja, ik vind het een goed idee er nog eens over te praten.’

‘We doen toch niks anders?’ vroeg Gene en Savannah zag dat hij vanbinnen begon te koken. Ze wist dat ze het onderwerp maar beter weer kon parkeren, al was het maar voor een avond, aangezien ze toch al zo moe was. Maar dat kon ze niet.

‘Ja, dat kan wel zo zijn, maar ik heb niet het gevoel dat we er ooit verder mee komen.’ Ze draaide zich naar hem om. ‘Gene, je weet hoe graag ik kinderen wil.’ En ze was het beu dat ze haar man er voortdurend aan moest herinneren dat hij haar iets had beloofd. Een gelukkig leven met kinderen, misschien een paar huisdieren en een mooie tuin waarin ze met zijn allen hun dagen door konden brengen. Dat had hij haar tien jaar geleden op hun trouwdag beloofd, maar hij leek inmiddels geheel van gedachten veranderd. Blijkbaar wilde hij haar niet meer gelukkig maken. Haar dromen niet meer uit laten komen. De man niet meer zijn die ze ooit in hem had gezien.

‘Ik heb geen werk, Savannah! Een slechter tijdstip bestaat niet.’

‘Zoek dan eindelijk werk!’ riep ze, harder dan haar bedoeling was. ‘Je zit al zes maanden op je luie reet en doet helemaal niets voor ons gezin.’

‘Welk gezin? We zijn maar met zijn tweeën en jij bent er toch nooit!’

‘Meen je dat nou, Gene?’ antwoordde ze gepikeerd. Als ze niet zoveel zou werken, zouden ze niet meer rond kunnen komen. Dankzij haar kon Gene zich al dat bier veroorloven!

‘Fijne moeder zou je zijn. De hele dag weg omdat je hotel belangrijker voor je is dan wat dan ook,’ beet hij haar toe.

Haar ogen werden vochtig. ‘Misschien moet je er eens over nadenken waarom ik liever in het hotel ben dan hier,’ antwoordde ze kalm. Maar ze was ook diep gekwetst.

Gene pakte de zak tostibrood die nog op de tafel lag en smeed hem op de grond.

‘Verrek maar, Savannah. Dit hoef ik niet te pikken. Ik ga bier halen.’ En weg was hij.

Savannah bleef verdrietig en alleen achter in de keuken.

4

‘Ik heb gehoord dat ze weer vreselijk ruzie hebben gehad,’ zei Murielle de volgende ochtend in het Paradise Café. Gespannen keek ze Sadie aan, want Sadie was de tante van Savannah en wist er vast meer over.

Sadie knikte. ‘Ja, het was niet best. Ze hebben elkaar dit keer echt beledigd en Gene is het huis uit gestormd.’ Dat had Sadie gehoord van haar zus Teresa, die Savannah gisteravond nog had gebeld om uit te huilen.

‘Waarom blijft ze toch bij een vent zoals hij?’ vroeg Murielle en ze schudde vol onbegrip haar hoofd. ‘Hij kan haar niets bieden.’

‘Ze moet wel heel veel van hem houden,’ zei Delores. ‘En ware liefde probeer je altijd nog een kans te geven.’

‘Ware liefde? Puh!’ Murielle roerde zo hard in haar koffie dat er wat over de rand van haar kopje klotste. Snel pakte ze een servet en poetste de gemorste koffie op. ‘Ze kan niet meer rationeel nadenken. Ik zou nooit bij zo’n man blijven.’

‘Ja, jij woont liever alleen,’ zei Sadie, die ook alleen was, maar dan omdat haar man was overleden en niet omdat ze er zelf voor had gekozen.

Murielle liet het natte servet naast haar half opgegeten bagel vallen, schoof haar bord weg en vouwde haar handen in elkaar. ‘Zo zie je maar dat dat soms de betere keuze kan zijn. Mannen zorgen alleen maar voor problemen.’

‘Nou, met George heb ik nooit problemen. Hij is echt een engel,’ bracht Delores ertegen in, die, zoals iedereen wist, dolgelukkig was met haar man.

‘Ja, je hebt gelijk. Jouw man is er een uit duizenden, daar heb je echt geluk mee gehad,’ moest Murielle toegeven.

‘Inderdaad.’ Delores glimlachte.

‘Kunnen we terug naar het onderwerp?’ vroeg Sadie. ‘Ik maak me echt zorgen om Savannah.’ Begrijpelijk, aangezien Savannah haar enige nichtje was. Haar dochter Lucy was nog voordat ze van de middelbare school kwam weggegaan uit Lake Paradise en Sadie hoorde zelden iets van haar, waardoor ze Savannah nog meer in haar hart had gesloten, omdat ze altijd voor iedereen klaarstond.

‘Ja, natuurlijk. Ik snap best dat je je zorgen maakt,’ zei Delores en ze plukte wat aan haar kapsel. Afgelopen herfst had ze besloten een boblijn te laten knippen, nadat ze haar lange witte haren decennialang in een knotje had gedragen. Ze moest nog wennen aan haar nieuwe kapsel, maar George vond het in elk geval prachtig. Hij zei dat ze nu op Helen Mirren leek en hoewel Delores heus wel wist dat ze wat zwaarder was dan de lievelingsactrice van haar man, was ze toch blij met het compliment.

‘Wat zegt Teresa erover?’ vroeg Murielle. De vrouw van de predikant, Teresa Jones, was Sadies jongere zus en Savannahs moeder.

‘Hetzelfde als altijd. Ze is ook bezorgd, Savannah is immers haar enige kind. En ze wil het beste voor haar dochter. Ze heeft ook al meerdere keren geprobeerd met haar te praten. Heeft geopperd dat Savannah samen met Gene in therapie zou gaan, maar Savannah zegt dat Gene daar nooit mee zou instemmen. Hij is zo’n stijfkop.’

‘En hij drinkt te veel,’ zei Murielle. ‘Ik heb hem in de afgelopen weken wel erg vaak de Tavern in zien gaan en er weer uit zien komen, en hij zag er altijd dronken uit.’

Sadie knikte. ‘Ja, klopt. Hij is nooit een onbezorgde man ge-

weest, maar sinds hij zijn baan in de maïsfabriek kwijt is, lijkt hij depressiever dan ooit.’

‘Waarom zoekt hij geen nieuwe baan? Er staan meer dan genoeg maïsfabrieken in de buurt.’

‘Volgens mij wil hij helemaal niet werken,’ zei Sadie. ‘Misschien denkt hij dat ze genoeg inkomsten hebben uit het hotel en hij gerust eens vakantie kan houden en op zijn luie reet kan zitten.’

Murielle stemde ermee in. ‘Ja, daar lijkt het wel een beetje op.’

Op dat moment klingelde het belletje boven de deur van het café en kwam Buddy binnen. De man die zichzelf tot de stadsdichter van Lake Paradise had benoemd was een gezette vijftigjarige die nog bij zijn moeder woonde. Elke avond schreef hij een klein gedicht over een actueel onderwerp met betrekking tot de stad op een geel briefje. Dat kopieerde hij dan een paar honderd keer en de volgende ochtend deelde hij de gedichten uit op het plein en in de aangrenzende zaken.

De drie dames waren benieuwd en keken hem aan.

‘Ik vraag me af wat hij vandaag heeft geschreven,’ zei Delores terwijl Murielle een hand naar hem uitstreekte en met een ‘bedankt’ zijn gedicht in ontvangst nam. Ze las het hardop voor:

*O, prachtige lentedag
Je bezorgt me weer een lach
Sleutelbloem, tulpen en narcissen
Asperges, rabarber en melisse
De lentestoof van mijn ma
En een haasje met boter erna
De zon in de morgen
Verdrijft alle zorgen
De lente is vol pracht en praal
Zie hoe ik vrolijk ronddwaal*